

Arrest

nr. 344 092 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de Minister van Asiel en Migratie van 26 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2025 met referentnummer 129890.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Lier op 26.06.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: Y. (...)
voornaam: M. C. (...)
geboortedatum: (...)2002
geboorteplaats: /
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort vergezeld van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene legt een Poolse verblijfsvergunning voor maar is niet in het bezit van het daarbij vereiste Turkse paspoort. Hij legt enkel een Turkse identiteitskaart voor.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit. Toch werd hij tijdens een controle in samenwerking met de RVA al werkend aangetroffen in een bakkerij. Een PV zwartwerk wordt door deze dienst opgesteld.

x 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Betrokkene legt een Poolse verblijfsvergunning voor. Indien hij het verblijfsrecht daar nog niet heeft verloren, kan hij naar Polen terugkeren.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De aanvraag in het kader van art 9, 2e lid van de wet van 15.12.1980 werd op 07.02.2023 door de gemeente Antwerpen niet in overweging genomen en deze beslissing werd ook diezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 14 dagen in België te verblijven. Hij kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 06.06.2024 de Schengenzone heeft verlaten. Hij is op onbekende datum teruggekomen en kan niet aantonen hoe lang hij al in België verblijft. Alleszins blijkt uit het dossier niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart enkel dat hij nog niet weet wanneer hij naar Turkije zal terugkeren, dat hij eerst nog een vriend in Nederland wil bezoeken.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 14 dagen in België te verblijven. Hij kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 06.06.2024 de Schengenzone heeft verlaten. Hij is op onbekende datum teruggekomen en kan niet aantonen hoe lang hij al in België verblijft. Alleszins blijkt uit het dossier niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

De aanvraag in het kader van art 9, 2e lid van de wet van 15.12.1980 werd op 07.02.2023 door de gemeente Antwerpen niet in overweging genomen en deze beslissing werd ook die dag aan betrokkene betekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 06.06.2024 de Schengenzone heeft verlaten. Hij is op onbekende datum teruggekomen en kan niet aantonen hoe lang hij al in België verblijft. Betrokkene heeft een Poolse verblijfsvergunning maar heeft zijn verblijf in België nooit kenbaar gemaakt bij de autoriteiten. Hij verkoos in de illegaliteit te vertoeven en ook op onwettige wijze te werken in de bakkerij van zijn familie.

Uit het administratief dossier niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Polen. Mocht de overname door Polen niet mogelijk zijn, dient een doorlaatbewijs bekomen te worden van zijn nationale overheden.”

1.2. Op 26 juni 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Lier op 26.06.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : Y. (..)

voornaam : M. C. (..)

geboortedatum : (..)2002

geboorteplaats : /

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het grondgebied België(1).

De beslissing tot verwijdering van 26.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit. Toch werd hij tijdens een controle in samenwerking met de RVA al werkend aangetroffen in een bakkerij. Een PV zwartwerk wordt door deze dienst opgesteld.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden akte drie onderscheiden beslissingen in zich draagt, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding.

2.1.1. Allereerst merkt de Raad ambtshalve op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van onderhavig beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij verder de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang met betrekking tot de eerste bestreden beslissing. Zij wijst erop dat verzoekende partij op 13 juli 2025 gerepatrieerd werd naar Turkije en de eerste bestreden beslissing aldus volledig uitvoering heeft gekregen. Als stavingstuk voegt de verwerende partij het “*Verslag Vertrek*” waaruit blijkt dat verzoekende partij op 13 juli 2025 zonder verzet vertrokken is naar Turkije.

De Raad volgt de verwerende partij dat de beslissing tot terugleiding naar de grens aldus werd uitgevoerd en verzoekende partij actueel geen belang meer heeft bij het beroep voor zover het is gericht tegen dit onderdeel van de eerste bestreden akte. De verzoekende partij – ondanks dat zij daartoe de mogelijkheid had via pleitnota – heeft ook geenszins gesteld dienaangaande desondanks nog een belang te hebben.

De exceptie kan in de voorgaande mate worden bijgetreden.

Verder dient gesteld dat, al werd ook de bevelscomponent van de eerste bestreden akte hiermee uitgevoerd, toch moet worden aanvaard dat verzoekende partij het belang bij het beroep gericht tegen deze component behoudt. Immers wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op pagina 11 terecht op dat een inreisverbod maar kan gegeven worden zo het voorafgaat door een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er blijkt zo inderdaad dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. In de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wordt gesteld:

“De beslissing tot verwijdering van 26.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod”

en

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

De verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zelfs al is hij uitgevoerd, vormt dus de grond op basis waarvan het inreisverbod werd opgelegd en er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Derhalve heeft verzoekende partij nog steeds een belang bij haar beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een eerste middel – gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel – tegen het bevel om het grondgebied te verlaten: schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; en van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 40bis juncto art. 52 KB-Vreemdelingen; Schending Art. 3 EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit.

Op 26.06.2025 werd hij verhoord door de politiediensten te Lier. Hij ontkende dat hij in het zwart werkte.

Verzoeker werd echter op diezelfde dag opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te 1820 Steenokkerzeel, Tervuursesteenweg 300.

Verzoeker heeft zich alhier trachten te regulariseren.

Er werd hem op 26.06.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gesteld.

Er werd hem eveneens een inreisverbod van 2 jaar betekend. Dit is veel te voorbarig.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet over een geldige verblijfstitel beschikt en eveneens zich schuldig zou hebben gemaakt aan zwartwerk, quod non! Ook werd er helemaal geen rekening gehouden met zijn recht op privéleven cf. artikel 8 EVRM.

In die zin heeft verwerende partij haar mottiveringsverplichting flagrant geschonden. Noch werd er met zijn individuele situatie, noch met zijn familiale situatie rekening gehouden. Bovendien heeft verzoeker een verblijfsrecht in Polen, zodat hij geen inreisverbod voor geheel Schengen kan krijgen.

6.

Verwerende partij levert hem voorbarig een bevel om het grondgebied te verlaten, die gepaard gaat met een inreisverbod van 2 jaar!

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten hem aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) af te leveren zonder uitvoeringstermijn en een inreisverbod van 2 jaar. Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoeker opgegeven en het belang van de immigratiecontrole. Er is geen sprake van een schending van de openbare orde, noch van en misbruik van verblijfsprocedures. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd.

Verzoeker kan alleen maar benadrukken dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleden kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

7.

De bijlage 13septies en bijgevolg de bestreden beslissing zijn gebrekkig gemotiveerd en missen feitelijke grondslag.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

8.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

Hoe kan hier nog sprake zijn van een eerlijke behandeling van het dossier?

Het middel is gegrond.

9.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

10.

In casu werd aan verzoeker onterecht een bevel afgeleverd.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 39/79 en 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 EVRM en van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen en beginselen geschonden worden door de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.3. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 7, eerste lid, 1°, 8°, 10° en 13° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(..)

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

(..)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort. Met haar betoog waar zij stelt dat zij een Poolse verblijfsvergunning heeft, gegeven waarmee de verwerende partij blijkens de motivering rekening heeft gehouden, doet zij geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Zo toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat zij louter op grond van een Poolse verblijfsvergunning in België vermocht te verblijven. Zoals immers blijkt uit artikel 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt verwezen wordt vereist dat een derdelander die afkomstig is van een land waarvoor de visumplicht geldt, zoals *in casu*, in principe in het bezit moet zijn van een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum. Op grond van artikel 6 van de verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van

de grenzen door personen (Schengengrenscodes) blijkt wel dat een derdelander die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning voor een van de Schengenlidstaten, zoals verzoekende partij, niet moet beschikken over een visum, doch wel over een geldig paspoort. Dit is *in casu* niet het geval zodat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van de door de wet vereiste documenten.

Waar verzoekende partij verder ontkent in het zwart te werken, doet zij met dit betoog geen afbreuk aan de motivering dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, hetgeen een determinerend motief betreft dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afdoende schraagt. Daarenboven wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt – meer bepaald het TARAP-verslag van 26 juni 2025 opgemaakt door de politiezone Lier – dat er een proces-verbaal werd opgesteld waarbij de feiten als volgt worden toegelicht: *“Wij worden in kennis gesteld door personeel van de RVA (arbeidsinspectie) dat men iemand aangetroffen heeft in een zaak die men controleert op de (...) in Lier (bakkerij (...)). Men nam reeds telefonisch contact op met DVZ die konden meedelen dat betrokkene door de politie diende opgehaald te worden. Wij brengen betrokkene over ten burele en brengen hem onder in de cel. Op hem treffen wij een Turkse identiteitskaart aan, een Turks rijbewijs, een Poolse verblijfskaart en een Turkse bankkaart.*

Omdat betrokkene geen Nederlands spreekt, spreken wij telefonisch met de vrouw van zijn neef (eigenaar van bakkerij (...), die uitlegt dat betrokkene slechts op bezoek is in het land en toevallig in de bakkerij stond voor slechts 5 minuutjes toen toevallig net de mensen van de RVA binnenkwamen”. Gelet op de feitelijke gegevens zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier is het geenszins foutief noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet wordt gegeven en doet de loutere ontkenning van verzoekende partij inzake de betrapting op zwartwerk hieraan geen afbreuk.

Ook waar zij voorhoudt dat zij haar verblijf heeft trachten te regulariseren, doet verzoekende partij daarmee geen afbreuk aan het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet noch aan het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet, elk op zich afdoende om het bestreden bevel te schragen. Daarenboven heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij dan wel een verblijfsaanvraag had ingediend maar dat deze al op 7 februari 2023 niet in overweging werd genomen door de gemeente Antwerpen en zij aldus het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd werd, hetgeen op grond van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet evenzeer toelaat om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verder beaamt de verzoekende partij dat zij in bezit is van een Poolse verblijfsvergunning en doet zij met haar betoog evenmin afbreuk aan het motief dat haar evenzeer het bevel gegeven wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 10° van de Vreemdelingenwet.

3.7. Al deze motieven zijn op zich afdoende om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat geen rekening werd gehouden met haar individuele en familiale situatie. Zij ziet ook een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

3.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekende partij houdt dan wel een schending van artikel 8 EVRM voor, maar zij laat na met concrete gegevens aan te tonen dat zij enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in België heeft dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Evenmin kan dergelijk gezins- of familieleven blijken uit het administratief dossier. Immers kan slechts blijken dat zij werd aangetroffen tijdens het uitvoeren van zwartwerk en dat dit gebeurde in de bakkerij van haar neef alsook dat zij verklaarde neven en ooms te hebben in België. Het loutere feit evenwel dat verzoekende partij familie in België heeft en zij bij haar familie illegaal werkt, maakt geenszins dat zij daarmee een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft nu overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, *quod non in casu*.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven, merkt de Raad verder ook op dat het aan de verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt. Buiten de loutere verklaring op 26 juni 2026 dat zij ongeveer veertien dagen in België verblijft en hier op familiebezoek is, blijft zij op dat vlak volledig in gebreke, hetgeen des te problematischer is nu het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Zij toont met haar niet-geconcretiseerd betoog geenszins aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven inzake haar privéleven veronachtzaamd heeft.

Haar betoog dat zij over een geldige Poolse verblijfsvergunning beschikt en betwist dat zij aan het zwartwerken was, doet voorts geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt enig beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven in België te hebben en zij derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aantoonde.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 8 EVRM of artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest. Evenmin maakt zij een schending van de door haar op ontvankelijke wijze aangehaalde beginselen aannemelijk.

3.9. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

"1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

*In casu heeft de verwerende partij, conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek toegestaan. Verzoekende partij, die niet betwist dat zij niet kan aantonen hoe lang zij al in België verblijft en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij nadat zij opnieuw de Schengenzone is binnengekomen na haar vertrek op 6 juni 2024 getracht heeft haar verblijf te regulariseren, zij evenmin betwist dat zij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn noch het bewijs levert van hotellogement en zoals blijkt uit de bespreking *supra* betraapt werd op zwartwerk, toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de criteria 1° en 3° zoals voorzien in artikel 1, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat en er derhalve geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.*

Verzoekende partij toont geen schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan.

3.10. Waar verzoekende partij nog meent dat de afgifte van een inreisverbod voorbarig is en zij kritiek uit op deze beslissing, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het middel gericht tegen dit inreisverbod.

3.11. Het middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3.12. Verzoekende partij zet een enig middel – gericht tegen het bestreden inreisverbod – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Wat het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13 sexies) betreft:

Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel; van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

1.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13 septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 2 jaar dan nog, moet worden afgeleverd. (stuk 2)

Als enige motivatie werd zijn illegaal verblijf opgegeven. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“§1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...].”

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het

grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van deze duur te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar de redenen waarom verwerende partij meent dat er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, zijnde het feit dat verzoeker niet over een geldige verblijfstitel beschikt en zich schuldig zou hebben gemaakt aan zwartwerk, echter wordt dit ten stelligste betwist

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een duur van 2 jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelikheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Het staat niet onomstotelijk vast dat hij inbreuk pleegde op de arbeidswetgeving en hij is in het bezit van een Poolse verblijfsvergunning.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van 2 jaar voor geheel Schengen, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Men beperkt zich tot een exacte kopie van de motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2.

De bestreden beslissing wordt, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van 2 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 2 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze banden. Indien dit inreisverbod, van 2 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Turkije om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk zijn wens is gelet op zijn gezins- en familieleden alhier.

Zijn ooms en neven leven in België. Hij heeft dit ook zo verklaard aan de politiediensten.

Bovendien zou verzoeker, bij een terugkeer naar Turkije en inreisverbod van 2 jaar, verplicht worden om gedurende deze hele periode gescheiden te leven van zijn familieleden.

4.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 2 jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleden kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

5.

Bovendien is het conform artikel 74/11 lid 4 niet bijlage 13sexies die gepaard kan gaan met een bijlage 13septies, maar juist anderso, namelijk dat EERST een bevel dient te worden gegeven dat KAN gevolgd worden met een INREISVERBOD.

Immers, het aanvechten van deze beslissing is belangrijk omdat dit blijktbaar de basis vormt om het inreisverbod van 2 jaar te verantwoorden. Het probleem is dat uit het dossier niet blijkt of het inreisverbod effectief NA het bevel werd genomen.

- Rvv 290 136, nr. 289 022 d.d. 16.05.2023;”

3.13. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr.138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Er dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het vertrouwensbeginsel worden geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting hierover is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

Waar verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl in onderhavig middel de bestreden beslissing een inreisverbod betreft. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve *in casu* niet dienstig. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar zijn bespreking van het vorig middel waaruit blijkt dat verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet heeft aangetoond.

3.14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. Het bestreden inreisverbod vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de

Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden als zou niet gemotiveerd zijn waarom haar een inreisverbod wordt gegeven. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt vastgesteld dat een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar aan de orde is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt, na een afweging van alle relevante gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* gepast is. Het loutere gegeven dat de motivering inzake de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij gelijklopend is met de motivering gehanteerd in de bijlage 13septies waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat maakt niet dat uit de gegeven motivering van het inreisverbod niet blijkt waarom de verwerende partij kiest voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.16. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.17. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 26 juni 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Zoals blijkt uit de bespreking van het vorig middel is haar beroep tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

In casu blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij tijdens een controle in samenwerking met de RVA werd aangetroffen al werkend in een bakkerij en dat een PV omwille van zwartwerk werd opgesteld, dat zij niet getwijfeld heeft om zonder de vereiste machtiging te werken en dat er, gelet op haar verklaringen, geen gegevens voorhanden zijn die een schending zouden opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM zodat, gelet op deze feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, zij oordeelt dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* gepast is, dit in het belang van de immigratiecontrole en gelet op de bescherming van de economische en sociale belangen.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor twee jaar oplegt zonder afdoend onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de

hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk. Het loutere feit dat zij het zwartwerk zonder meer betwist, dit terwijl uit de gegevens van het administratief dossier de vaststellingen van de RVA-inspectie blijken, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij op zwartwerk betraapt werd mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van twee jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische problematiek.

Verzoekende partij wijst er verder nogmaals op dat zij in bezit is van een Poolse verblijfsvergunning, maar dit gegeven doet – zoals ook blijkt uit de bespreking van het voorgaand middel – niks af aan de vaststelling dat zij illegaal in België verblijft en dat zij tijdens dit illegale verblijf ook betraapt werd op zwartwerk. De verwerende partij neemt deze vaststellingen niet kennelijk onredelijk mee om te besluiten dat het in het belang is van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen om verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen. Haar subjectieve overtuiging dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar “*totaal disproportioneel*” en “*voorbarig*” is doet hieraan niks af. Evenmin slaagt verzoekende partij er met haar betoog dat “*er geen sprake (is) van een schending van de openbare orde, noch van misbruik van verblijfsprocedures*” in om afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij dat verzoekende partij conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod dient opgelegd te worden noch doet zij daarmee afbreuk aan de concrete en geenszins kennelijk onredelijke bevindingen van de verwerende partij die haar doen besluiten hebben dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* gepast is.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog dat zij, gelet op haar verblijfsrecht in Polen, “*geen inreisverbod voor geheel Schengen kan krijgen*” eraan voorbijgaat dat het inreisverbod uitdrukkelijk vermeldt dat het opgelegd wordt “*voor het grondgebied België*” en haar aldus niet verhindert terug te keren naar Polen en aldaar te verblijven op grond van haar verblijfsvergunning aldaar.

3.18. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij een privé- en gezinsleven heeft in België; volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het voorgaand middel dienaangaande waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt in België een beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM te hebben. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij bezwaarlijk ter zake enige belangenafweging verwachten. De banden die zij heeft met haar in België verblijvende verwanten zijn niet meer dan gewone affectieve banden die familieleden met elkaar onderhouden en die ook vanop afstand kunnen beleefd worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan verzoekende partij in het herkomstland. Het bestreden inreisverbod verhindert dit niet.

3.19. Waar verzoekende partij tenslotte nog voorhoudt dat eerst een bevel moet worden gegeven opdat een inreisverbod kan worden gegeven en uit het administratief dossier niet blijkt “*of het inreisverbod effectief NA het bevel werd genomen*” dient de Raad vast te stellen dat niet alleen uit het bestaan van de bijlage 13septies van 26 juni 2025 als de verwijzing hiernaar in het inreisverbod van 26 juni 2025 blijkt dat het bevel het inreisverbod voorafgaat maar ook nazicht van het administratief dossier wel degelijk leert dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2025 voorafgaat aan het inreisverbod van 26 juni 2025 (zie onder meer stuk 29 “*TARAP document in bijlage*” waaruit blijkt dat verzoekende partij op 26 juni 2025 kennis gegeven wordt van de bijlage 13septies als van het inreisverbod dat hiermee gepaard gaat).

3.20. Met haar betoog dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen. Het enig middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER